

Arrest

**nr. 108 337 van 21 augustus 2013
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat mevrouw X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 augustus 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van datum waarbij de terechtzitting bepaald wordt op datum om 00 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVOS, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij verzoekschrift ingediend op 15 december 2009 heeft verzoekster een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 24 februari 2011 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing, waarbij de aanvraag van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Samen met de betekening van de bestreden beslissing op 24 mei 2011 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Tegen deze beslissing van 24 februari 2011 en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd door verzoekster een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld. Op 7 juli 2011 werden de beslissing van 24 februari 2011 alsook het bevel om het grondgebied te verlaten ingetrokken. Bij arrest nr. 65.644 van 17 augustus 2011 heeft de Raad de afstand van geding vastgesteld.

Op 18 oktober 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing, waarbij de regularisatieaanvraag van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Samen met de kennisgeving van genoemde beslissing op 10 april 2013 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Tegen de beslissing van 18 oktober 2012 en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2013 werd door verzoekster een annulatieberoep ingesteld bij de Raad. Deze zaak is thans hangende.

Op 13 augustus 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 augustus 2013. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een

uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middele*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Algemeen

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere

bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.3. Rechtspraak van het EHRM inzake de uitzetting van ernstig zieke vreemdelingen

De zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen.

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel, die door D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

In de zaak N v. The United Kingdom oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek

aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in de rurale streek van afkomst van de verzoekende partij en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. In D. v. The United Kingdom waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof dat de verzoekende partij reeds in kritieke toestand was en een dood nakend leek en er geen garantie was dat zij verzorging en medische zorgen zou genieten in haar herkomstland en er ook geen familie meer had die bereid of in staat was voor haar te zorgen en haar te voorzien met zelfs maar een minimum aan eten, onderdak of sociale ondersteuning.

Het EHRM heeft voormelde rechtspraak recentelijk ook nog eens bevestigd in de zaak Yoh-Ekale Mwanje v. België (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10). *In casu* betrof het een seropositieve Kameroense onderdaan die een resistentie had ontwikkeld tegen de medicatie die haar waren voorgeschreven in het kader van de eerstelijnsbehandeling en waarbij als gevolg hiervan een tweedelijnsbehandeling diende te worden opgestart. Het EHRM stelde vast dat tweede lijn antiretrovirale medicijnen beschikbaar zijn in Kameroen, maar dat hun toegang onzeker is en dat, bij gebreke aan voldoende middelen en aan een regelmatige en betrouwbare biologische opvolging, de verspreiding van deze medicijnen marginaal blijft en enkel ten goede komt aan 1,89% van de patiënten die deze nodig hebben. Niettemin oordeelde het Hof dat, nu de gezondheidstoestand van de verzoekende partij gestabiliseerd was, haar CD4-cellen aantal opnieuw gestegen was en zij geen opportunistische infecties heeft ontwikkeld, zij zich niet in een kritieke toestand bevond en in de mogelijkheid was te reizen. Het Hof sprak zich niet uit over de vraag of de verzoekende partij eventueel kon terugvallen op een sociaal of familiaal netwerk in Kameroen, nu hierover geen precieze gegevens voorlagen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet weerhouden.

3.3.2.4. Toepassing op huidige vordering

3.3.2.4.1. Verzoekster geeft aan dat zij lijdt aan een ernstige en zelfs levensbedreigende medische problematiek die strikte medische behandeling en opvolging vereist. Zij verwijst desbetreffend naar het medisch attest d.d. 14 augustus 2013, opgesteld door de behandelend arts dr. Nele Van de Wiele, huisarts te Gent dat zij aan het verzoekschrift voegt, waaruit blijkt dat verzoekster op chronische wijze problemen heeft met zowel de longen (mengbeeld van astma en COPD) als met de nieren (reeds episode van acute nierinsufficiëntie in september 2012 met hospitalisatie, sindsdien strikte medische opvolging, balanceert op rand van dialyse). Daarbovenop komt volgens verzoekster een jarenlange ernstige psychiatrische problematiek van depressie waarvoor medicamenteuze behandeling lopende is. Verzoekster meent dat het duidelijk is dat de continuïteit van de medische opvolging niet gegarandeerd is ingeval van repatriëring. Zo stelt verzoekster in Marokko niet over een familiaal netwerk te beschikken om op terug te vallen (geen contact met paternale familie, laatste contact met maternale familie in 1989). De psychiatrische problematiek, door de behandelend arts omschreven als een "zeer ernstig depressief beeld", zorgt er bovendien voor dat het voor verzoekster extra moeilijk zou zijn om de medische zorgen in Marokko, in zoverre beschikbaar, voor zichzelf te verwerven. Verzoekster voert aan, in geval van repatriëring, te worden geconfronteerd met een totaal gebrek aan opvang, de stopzetting van haar medicamenteuze behandeling voor haar depressie en voor haar longproblematiek, een gebrek aan financiële middelen om in het eigen levensonderhoud te voorzien alsook om zich medische zorgen aan te schaffen, en een gebrek aan medische opvolging voor de nierproblematiek. De behandelend arts vermeldt dat zelfs met inname van medicijnen voor de psychiatrische problematiek, verzoekster blijf geeft van een grote gelatenheid. Aan de zelfredzaamheid van verzoekster ingeval van een repatriëring moet dan ook ten stelligste getwijfeld worden. Onvoldoende inname van voedsel en drank, veroorzaakt door een depressieve episode, zou een acute en zelfs fatale invloed hebben op de nierproblematiek. De medische zorg in Marokko is volgens verzoekster bovendien niet goed uitgebouwd en moeilijk tot niet

toegankelijk voor minvermogenen. Psychiatrische zorg is zeer beperkt en in ieder geval kan verzoekster zich in Marokko niet uiten in haar moedertaal, het Nederlands, hetgeen een efficiënte psychiatrische behandeling in de weg staat. De vooruitzichten in Marokko voor verzoekster ogen dan ook uiterst somber: verzoekster dreigt aan haar lot te worden overgelaten op alle gebied en haar medische toestand kan alsdan niet anders dan op zeer korte termijn verslechteren tot een levensbedreigende situatie.

Verzoekster verwijst naar algemene informatie afkomstig van WHO en naar persberichten waarin het RAMED-systeem (régime d'assistance médicale) wordt bekritiseerd, die zij tevens aan het verzoekschrift voegt. Hierin wordt vermeld dat de toegang tot de gratis gezondheidszorg voor de minderbegoeden in Marokko wordt bemoeilijkt door structurele problemen, zoals bureaucratische belemmeringen en willekeur bij het verschaffen van de vereiste attesten.

Verzoekster wijst er ook op dat er voor een tussenkomst in het kader van het RAMED-systeem het indienen van een uitgebreid aanvraagdossier vereist is hetgeen voor verzoekster voor een hoge drempel zou zorgen aangezien zij nooit in Marokko geweest is en niet kan terugvallen op een familiaal netwerk en de eerste voorwaarde, nl. het voorleggen van een geldige identiteitskaart een groot obstakel vormt aangezien zij hier niet over beschikt.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verzoekschrift eveneens een verwijzingsdocument voegt.

3.3.2.4.2. Verzoekster voert aan dat zij lijdt aan een ernstige medische problematiek die bij niet-behandeling levensbedreigend is, doch staft deze verklaring geenszins. Niettegenstaande zij een medisch attest neerlegt van Dr. Nele Van de Wiele, huisarts te Gent, wordt hierin geen uitsluitel gegeven over de eventuele actuele behandeling van verzoeksters psychische problemen doch de huisarts stelt enkel dat het tegenaangewezen is verzoekster het land uit te zetten omdat zij hier haar leven heeft opgebouwd en voor haar psychiatrische problemen behandeling in haar moedertaal, Nederlands, aangewezen is. Daarnaast wordt verwezen naar chronische lichamelijke problemen onder vorm van een mengbeeld van astma en COPD, waarvoor zij dagelijks medicatie moet inhaleren en nierproblemen, waarvoor regelmatige controle vereist is. Op generlei wijze wordt door de huisarts bevestigd dat zij in levensgevaar zou zijn bij de stopzetting van de behandeling. Het is bovendien niet geheel duidelijk of enige actuele behandeling gevolgd wordt voor de psychische problemen en het nierprobleem. Overigens blijkt uit het medische attest dat verzoekster in het verleden psychotherapie heeft gevolgd, die werd stopgezet omdat verzoekster zelf niet langer beterschap ondervond.

Wat betreft het verwijzingsdocument wordt opgemerkt dat hierop geen enkele medische specialisatie werd op aangeduid. Hieruit kan aldus op het eerste gezicht evenmin enige verdere behandeling of opvolging blijken.

Op het eerste zicht blijkt niet uit het voorgelegde medisch attest dat er actueel sprake is van een dermate ernstige ziekte toestand waardoor dient te worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar herkomstland Marokko een behandeling dreigt te ondergaan die als onmenselijk of vernederend dient te worden beschouwd. In dit verband wijst de Raad er *prima facie* ook op dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij de nog vereiste behandeling of opvolging niet kan verderzetten in haar herkomstland of dat deze daar niet beschikbaar zijn.

Waar zij aangeeft dat de psychiatrische zorg er zeer beperkt is, is slechts een bewering die geenszins *in concreto* wordt onderbouwd of gestaafd. Zij gaat er ook algemeen vanuit dat de continuïteit van de medische opvolging niet gegarandeerd is in geval van repatriëring en lijkt hiervoor als verklaring het ontbreken van een familiaal netwerk te geven. Verzoekster toont echter niet aan dat het ontbreken van een eventueel familiaal netwerk zou betekenen dat de vereiste behandeling of opvolging niet beschikbaar zou zijn in Marokko. Evenmin zijn er elementen in het medisch attest voorhanden die er op kunnen wijzen dat verzoekster omwille van haar psychische problemen niet zelfredzaam zou zijn.

Verzoekster beperkt zich voorts met betrekking tot de toegang tot medische zorg te verwijzen naar algemene informatie afkomstig van WHO en naar persberichten waarin het RAMED-systeem (régime

d'assistante médicale) wordt bekritiseerd. Hierin wordt vermeld dat de toegang tot de gratis gezondheidszorg voor de minderbegoeden in Marokko wordt bemoeilijkt door structurele problemen, zoals bureaucratische belemmeringen en willekeur bij het verschaffen van de vereiste attesten.

Deze algemene informatie kan – zonder dat deze wordt betrokken op de individuele situatie van verzoekster – niet volstaan om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Op het eerste zicht kan de Raad *in casu* enkel vaststellen dat geen concrete stukken voorliggen dat verzoekster een verdere gepaste opvolging en behandeling niet kan verkrijgen in haar herkomstland. Er blijken ook geen concrete gegevens dat een dergelijke opvolging en behandeling absoluut niet toegankelijk zou zijn voor verzoekster.

De Raad benadrukt in dit verband ook dat het EHRM van oordeel is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). *In casu* kan niet worden vastgesteld dat de hoge drempel die door het EHRM wordt vooropgesteld opdat wordt besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, is bereikt.

Verzoekster wijst erop dat er voor een tussenkomst in het kader van het RAMED-systeem het indienen van een uitgebreid aanvraagdossier vereist is hetgeen voor verzoekster voor een hoge drempel zou zorgen aangezien zij nooit in Marokko geweest is en niet kan terugvallen op een familiaal netwerk en de eerste voorwaarde, nl. het voorleggen van een geldige identiteitskaart een groot obstakel vormt aangezien zij hier niet over beschikt. Verzoekster toont echter niet aan op welke wijze dat het feit dat zij nooit in Marokko is geweest en niet kan terugvallen op een familiaal netwerk enige belemmering zou kunnen vormen voor het samenstellen van een dergelijke aanvraag. Verzoekster verklaart zelf van Marokkaanse nationaliteit te zijn. Uit niets blijkt dat zij haar nationale overheden niet kan aanspreken teneinde haar de nodige documenten te bezorgen. Overigens wijst de Raad erop dat verzoekster evenmin aantoonbaar in haar land van herkomst geheel onvermogen te zijn.

Prima facie kan aldus niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeksters uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel herneemt in wezen haar grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt evenwel op dat reeds werd vastgesteld dat verzoekster *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, zodat zij niet naar de schending van deze verdragsbepaling kan verwijzen ter onderbouwing van haar standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus twee duizend dertien door:

mevr. C. DIGNEG, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. JACOBS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

C. DIGNEF